

nekoliko ošpičeno jabelko ter je močno rebrasto. Pecelj je kratek, koža ni gladka, barva zeleno-rumena; površje prevlečeno je z rujavimi rijastimi pikami. Meso je rumenkasto, fino, dišavno. Zori od decembra do marea. Na Dunaji je vselej radi kupijo ter čislajo posebno v prodajalnicah delikates ali slaščic.

Cesarjevič Rudolf. Jabelko je srednje veliko in pravilno vraščeno, koža tenka, zeleno-žolta, pozneje rumena ter na solnčnej strani svetlo rudeča. Meso je belo, sočno brez posebno odločenega okusa. Zori od decembra do marea. Strokovnjaki tržci močno čislajo to domače jabelčno plemo, menje gospodski kmetovalci.

Beli zimski tafelj, nemški: weisser Winter-Taffetapfel. Je lepo ploščato belo jabelko z rožno rudečico. Pecelj stoji v trivoglati jamici. Čisto belo meso ima prijeten kiselni okus. Kot tržna roba jako čislana sad.

(Konec prihodnjič.)

Posestnikom gozdov ponuja deželni c. k. gozdni nadzornik v Gradci (Statthateri-Gebäude) gozdnih drevesc iz državnih drevesnic v Celji, Brucku in Lieznu za nagozdenje goličav. Tam je tudi dobiti seme smrekovo, meceseljno, borovo in jamovo. Ubožnim delijo se drevesca in semena brezplačno. Prošnje se naj vlagajo pri gori omenjenem nadzorniku do 20. februarja 1885.

Konjerejci, ki hočejo svoje žrebce za l. 1885 licencirati dati, naj to svojemu okrajnemu glavarstvu do 1. jan. 1875 naglasijo.

Na svinjski sejem v Zagrebu so zadnjič prignali 20.000 svinj. Stiska za denar je velika. —

Sejmi. 13. dec. Jurklošter, sv. Duh v gornje-radgonskem okraju, sv. Peter pod sv. gorami, Zavee, 14. dec. sv. Križ pri Slatini, 16. dec. Ljutomer, 19. dec. Gradec, Teharje, 20. dec. Brežice.

Dopisi.

Iz Konjic. († Rajnemu g. dr. Ant. Prusu v spomin). Dne 2. t. m. smo pri sv. Ani hladnej zemlji izročili telo prerano nam umrlega g. dr. Antona Prusa. Pogreb je bil sijajen. Preč. g. nadžupnik, 10 duhovnikov, veliko tržanov in kmetskega ljudstva se ga je udeležilo. Celjske čitalnice pevci so mu nagrobnico zapeli. Rajni počiva mej svojim strijem nadžupnikom Terkučem in prijateljem nadžupnikom dr. Ulago. Pobralla ga je nagla smrt. Sicer je preстал dolgo bolezen in okreval, da je na sv. Andreja večer sred svoje rodbine bil zdrav in vesel. Toda še pred polnočjo loti se ga nova bolezen tako silno, da je vsa pomoč

zastonj. „Pokličite mi gospoda kaplana“ prosi pa tudi to je prepozno. Toraj vzdihne k so-prugi, otrokom, bratu: „rad bi še bil med vami pa vidim, da moram umreti.“ Na to se glasno prekriža v imeu trojedinega Boga in izdahne; voda v prsih mu je pluća zalila.

Prijatelj rajnemu nam je doposlal te-le živatopisne črtice: pokojni se je rodil l. 1833 v Konjicah kot sin po vsem okraju znanega ključarja Prusa. Po materi mu je bil nadžupnik Terkuč strije. Izšolal se je na gimnazijah v Celji in Mariboru, povsod izvrstno, ter na Dunajski univerzi slavno dokončal pravdoslovje, kder je l. 1862 postal doktor. Do leta 1864 je služboval pri dunajski deželni sod-niji kot auskultant. Zatem popusti državno službo, postane odvetniški koncipijent pri dr. Singerji in odpre lastno odvetniško pisarno 1. aprila 1869 na Dunaji, Kohlmarkt 11. Oženi se l. 1872 z gospodično Jozefino, hčerjo poštarja dunajskega, Jožefa viteza plem. Uhla. Spomladi 1873 se preseli v Konjice. Imel je tam dokaj političnih prijateljev, med njimi je bil tudi dr. Kronawetter. Lažiliberalcev in njihovih Judov ni mogel trpeti. Ljubezen do svojih Slovencev ga vendar ni puščala na Dunaji. Hitel je domov, kder je l. 1873 kot slovenski kandidat v mestih in trgih se boril zoper znanega Foreggerja. Od tiste dobe je delal zlasti na to, da probudi narodno zavest kmetov v konjiškem okraju. To je tako sijajno dosegel, da so tam Slovenci uže dvakrat pri volitvah zmagali. Bil je ud Slovenskega društva in odbornik, Slovenci konjiškega okraja so ga ljubili kot „očeta“. Kot zadnjo oporoko jim je zapustil 19. avgusta t. l. ustanovljeno slovensko posojilnico v Konjicah, ki je uže pokojnemu s svojimi uspehi bila v veliko veselje in tolažbo. Ob grobu tega blagega domoljuba žalujemo Slovenci pa supruga s četirimi otroci. Bog jih potolaži. Rajnega se pa hočemo vselej hval-ležno spominjati. Čast in slava mu!

Slovenci konjiškega okraja.

Z Remšnika. (Doklada okr. zastopa.)

Leto se koncu bliža; računi se sklepajo in doklade srenjske se določujejo, katere morajo v tekočem letu posestniki odrajtovati. Kar zadeva srenjske in šolske potrebe, smo z določenim zadovoljni, ker brez denarja se ne more nič opraviti. Le doklade za okrajni zastop v Mar-enbergu so za nas prebridke. Okrajni maren-berški zastop nam naklada po navadi od 15 do 20%. Leta 1884 smo imeli 19%, to je od 100 gld. 19 gld. Iste naklade pa že trajajo okoli 20 let. Vzemimo v premislek 20 let z letnimi dokladami za okrajni zastop po 19% za ležiši preračun. Remšniška srenja, ena največjih, ker je cela župnija v eni srenji, ima direktne štibre 2400 gld. Ako ima na leto naklade za okrajni zastop 19%, znašajo Remšniške doklade za njega

456 gld. vsako leto, koje mora Remšniška srenja za okrajne ceste plačevati: za eno črez Radl, za dve velikanski pa v Ribnico od Vuhreda in od Velke in še menda, ako se ne motimo, za eno pri Tribunji, ker računa za okrajni zastop ni lahko v roke dobiti. Nekdaj so Remšničani hodili v raboto na Radelško cesto pri Marenbergu, sedaj pa morajo robotati v dnarjih tudi po Ribniških cestah, kojih nikdar ne potrebujejo. Ako vzamemo 20 let, na leto 456 gld., znaša to velikansko svoto 9120 gld., koje so Remšničani plačali v teh letih v Marenberški okrajni zastop le za ceste. Vender enkrat so dobili kakih 70 gld. vsled velike povodnji, ko je voda vse domače srenjske slabe ceste čisto raznesla. Ko bi Remšničani le 100 gld. na domače srenjske ceste, kojih imajo veliko več kot vse okrajne vkup, porabili, bi v 20 letih stale 2000 gld. in imeli bi že gotovo enako cesto okrajni od Stelca do Bastla, in bilo bi mogoče se lahko peljati na veliko cesto, kar pa sedaj nikakor ne gre. Toraj bi bilo skoro pravično ne prenapeto zahtevanje, da nam okrajni Marenberški zastop cesto na Remšnik v okrajno cesto spremeni, da saj od onih 9120 gld. nekoliko haska dobimo, in naša nevolja bila bi potolažena. To morajo naši zastopniki Bastl in Jurič zahtevati. Če se bodo le s posmehovanjem k molčanju silili in bo okrajni zastop naše želje in zahtevanje v papirni koš metal, pa nasvetujemo sledeče: Vse srenje na Marenberškem kraji, kakor v Muti, v Pernicah, v Soboti, pri sv. Jerneji, v Marenbergu, v Remšniku, na Breznem in Ožbaldu, naj se ločijo od Pohorskih na Ribniškem kraji, in naklade bodo na vsaki način manjše, ker imamo le Radelško okrajno cesto, in Remšnik bo gotovo polovico manjši del zadel. To nas tedaj teži, okolo 9000 ali 10.000 plačati za ceste, haska pa nijednega imeti, srenjske ceste pa slabe, ker zmirom tudi ne moremo plačevati in pa na cesti stati. Več Remšničanov.

Iz Slov. bistriškega okraja. (Redka slovesnost.) 26. novembra t. l. bo gotovo celi fari Bistriški globoko v spominu ostal, ker vršila se je ta dan redka slovesnost, trije zakonski pari obhajali so svojo zlato poroko. Simon in Barbara Znidar, stariši č. g. M. Znidar, kaplana slov. bistriškega; Jože in Marija Bukošek, stariši cerkovnika slov. bistriškega in Matevž in Marija Planjkar, viničarja cerkvenega vinograda slov. bistriškega. Od vseh strani je ljudstvo privrelo, da je bila farna cerkev natlačena. Kako ganljivo je bilo videti sivolase ženihe in ostarele neveste, opirajoče se na ovenčane palice stopati v hišo Božjo, da tam ponovijo sveto zavezo, ktero so storili pred 50 leti, ob enem se pa tudi zahvalijo za vse dobrote, ki so jih ta čas prejemale iz usmiljene roke Očeta nebeškega. Marsiktero oko je bilo solzno videti starčke klečati pred sv. altarjem in pov-

zdigovati trepetajoče že roke k Očetu nebeškemu. Domači g. kaplan M. Znidar so imeli redko srečo poročati svoje ljubeznjive stariše in srce jim je veselja igralo, da so doživeli prilžnost svojim starišem pokazati iz nova otroško vdanost in ljubezen. V resnici celi prizor je bil tako ganljiv, da se popisati ne da. Po poroki je bil skupni obed v kaplaniji, kjer so obče priljubljeni preč. dekan A. Hajšek govorili napitnico tako ganljivo, da je morala vsakemu v sree segati ter povdarjali, da je ta dan sveti za zlatoporočence, dan veselja za žlahto in celo faro; dokazali so pa tudi, da kdor v Boga zaupa, ne bo nikdar zapuščen. Prav lepo se potem zahvali starosta zlatoporočencev S. Znidar za veliko milost in srečo Vsegamogočnemu, kakor preč. g. dekanu za ganljivo napitnico. — Potem so se začele prepevati mile slovenske pesmice in veselica tega dneva bo ostala gotovo vsakemu nepozabljiva.

Iz Ormoža. (Posilinemštvo.) Na sv. Martinovo bil je po navadi tukaj sejem. Došlo je mnogo trgovskih pomočnikov zvečer v kavarno g. Bauerja. Tukaj je nek pomočnik kazal velik nemški črno-rudeče-žolti trak in se bahal, da je nemec in da se bojuje za oni trak do zadnje kaplje krvi. Zavrne ga pa drug pomočnik, rekoč: „Kako prideš ti v Spuhli pod Ptujem rojeni Slovence do nemškega traka, ali si uže pozabil, da so tam le Slovenci in te je rodila slovenska mati?“ Izreče in mu iztrga nemški trak. Kar je potem sledilo, tega ni treba v javnost dajati.

Iz Kozjanskega okraja. (Dve nezaupnici.) Nezadovoljnost v našem okraji z Vaczulikovim gospodovanjem pri okrajnem zastopu vkipela je toliko, da so izvolili novega načelnika in nekaj novih udov. Zato je hitel Vaczulik, dokler je še stari zastop zvonec nosil, ter sprožil nezaupnico proti našemu velezaslužnemu državnemu poslancu g. dr. Jožefu Vošnjaku. Ali to smatramo davkoplačilci kot veliko nehvaležnost. Kajti kmalu potem smo dobili gruntno dačo v Kozjanskem okraji znižano za 6500 gld. na leto (glej „Tagespost“ od 9. avg. 1884, štev. 214). To se pa je poglavito zgodilo na prizadevanje g. dr. Vošnjaka. In takemu možu pošljejo od celjskih petelinov zbegani ljudje nezaupnico? Sicer pa zvezda Vaczulikova čedalje bolj blede in medli. To smo videli pri zadnjih volitvah. Kdo mara še za njega? Kdo se boji njegovega adjutanta? Nihče. Se za njegove renegate se nihče ne zmeni. Potisnen je torej v svoj komaj 400 duš broječi Podčetrtek in je nedavno pokazal svojo protislovensko politiko z nezaupnico, poslano novemu deželnemu poslancu g. Jermanu, čemur smo se iz srea smejali, občudovajoč njegovo bistroumje, katero ga odlikuje: „glejte, mi Podčetrčani nismo Jermana volili za poslanca. Vsakako mu pošljemo

nezaupnico in prekličemo zaupanje svoje, katero mu nismo dali!" Ali ni Vaczulik kinč bistrh glav ob Sotli, kolikor je zastaja pod Podčetrkom? Hoch!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar ostane na Vogerskem do 15. januarja p. l., meseca marec pa odpotuje cesarica v Amsterdam na Holandskem. — Pogreb škofa Rudigierja bil je sijajen; cesarja zastopal je general major Popp. To je zelo izredna čast. — V državnem zboru je minister Dunajevski predložil poslancem proračun za l. 1885. Pravi, da bode dohodkov 504 milijonov, stroškov pa 519 milijonov, torej zmanjka 15 milijonov (lani je manjkalo 40 milijonov), ker je treba 13 milijonov za stavljenje novih in nakup starih železnic, teh pa zato, da je mogoče tarife znižati; dalje za zidanje sodišč, vseučilišč, kaznilnic itd., kateri denar ni povsem zgubljen. Torej bi zmanjkalo samo nekaj čez 1 milijon goldinarjev; od lani je prihranil 3 milijone; tako torej proračun ne kaže slabo, vendar kar je minister Taaffe pred 6 leti obečal, namreč primanjkljaj ali deficit iz državnega proračuna odpraviti, tega ni dosegel. Zakrivilo je to najbolj stavljenje nam potrebne Arlske železnice, ki se ni dalo odložiti. — Čehi vedno bolj glasno govorijo, da bo treba cesarja v Pragi kronati za českega kralja. — Italijani dobijo v Gorici stolico za italijanski jezik in slovstvo in sedaj tirjajo italijansko pravdno akademijo ali celo vseučilišče. In mi Slovenci pa še niti narodnih ljudskih šol ne dobimo v primernem številu, slovenskih učiteljskih nam tudi ne privoščijo v Mariboru, Celovci, slovenskih paralelk na gimnazijah v Mariboru. Celji pa celo ne in slovenske stolice na graškem vseučilišču še vedno spijo. — V Celovci vrši se velikanska pravda zoper ljubljanske anarhiste, okolo 40 prič bo zaslišanih. — V Dalmaciji se Hrvatoma tako slabo godi, da zgubijo pri državnozborskih volitvah skoraj gotovo tri do štiri poslance. — Grof Sennyey v Budimpešti je postal judex curiae, t. j. najvišji sodnik na Vogerskem. Hrvatski poslanci na vogerskem državnem zboru so sklenoli molčati pri obravnavanju proračuna za l. 1885. To mora vsakega pravega Hrvata razjeziti.

Vnanje države. Francozi so carino ali colnino na inozemsko zrnje povzvišali za 1 gld. v zlatu za vsaki meterski cent. To škoduje tudi našemu, zlasti vogerskemu zrnju in bo cena zopet padala. — Katoliški poslanec Windhorst je v nemškem državnem zboru nasvetoval, naj se postava, ki izganja katoliške mešnike, enkrat vže prekliče. Bismark se je temu ljuto ustavljal, pa je bilo zastonj. Windhorstov nasvet je bil sprejet z 217 glasi proti 93. Vendar

Bismark rajši državni zbor razpusti, kakor da bi katoličanom pravičen bil. — Ruski in angleški oficirji so hoteli mejašev postaviti za Afganistansko mejo, pa se niso mogli pogoditi. Ruski časniki začeli so ostro pisati zoper Turke, ki v Macedoniji stiskavajo Bolgare. — Vojnih torpedo-ladij imajo Angleži 129, Rusi 126, Francozi 71, Italijani 53, Italijani 53, Nemci 35, mi pa samo 16. — Na Španskem zopet zoper kralja nekaj kuhajo; hočejo se ga znebiti in republiko proglasiti. — Italijani so v Afriki vzeli Masovo in Zeilo, Angleži Berbero, na kar Francozi tudi niso bili lenobni in so pograbili Dadžuro, vse to je bilo nekdanj turškega sultana. — Kitajci skušajo z 12 vojnimi ladjami Francoze pred otokom Formoza uničiti.

Za poduk in kratek čas.

V Sarajevu.

VIII. Težavna in dosihmal malo plodovita je bila stopinja, ktero je storila naša vlada, ko je cerkvene razmere v Bosni preinačiti začela. Srečna pa je vendar bila pri izvolitvi prvega Verhbosanskega nadškofa: presvitlega gospoda Dr. Stadlerja, ki je prevzel težko breme in nalogo prekrojiti dosedanje razmere. Trebalo je moža tako učenega in pri tem tako skromnega tako pohlevnega in v resnici pobožnega, da je to težko nalogo sprejeti zamogel. Britke izkušnje, zapreke in boji bi marsiktere drugega bile prisilile nadškofovsko čast in breme odložiti. Nadškofu je vlada obljubila 12.000 fl. na leto. Kdor Sarajevske razmere in siromaštvo ondodnih katoličanov, ki čisto na nadbiskupova vrata potrkajo pozna, vé, kako malo je to. A kmalu je vlada še teh 12.000 fl. na 8000 skrčila. Od te plače 8000 fl. mora n. p. presvetli g. nadškof le za stanovanje letnih 1500 fl. plačevati. Sarajevski nadškof namreč nima lastne hiše, temu je — najemnik pri španijolskem židu. Prečastiti gospodi kanoniki, štirje, sami izvrstni in požrtvovalni za reč in slavo Božjo goreči možje, so si kupili in pokrpali neko turško hišo, v kateri stanujejo. Katoliški mestni župnik stanuje tudi v taki kupljeni in za silo pokrpani turški hiši. Oboji ste iz neožganih opek in lesa postavljeni. Nadškof in kanoniki imajo do farne cerkve skoraj 20 minut, kar posebno v slabem vremenu in Sarajevskem blatu ni mala težava.

Letos so začeli staviti novo katoliško stolno cerkev. Denarjev okoli 80.000 fl. je presvetli g. nadbiskup pri austro-vogerskih škofih in plemenitaših nabral. Vlada še dozda ni — vinarja dala za kat. cerkev, le, če je še resen, stavišče je ona podelila. Kot častno in hvalevredno omenim tukaj, da se prevzvišeni deželni vojni oblastnik generalmajor Appel in posebno